

A sötét, hűvös éjszaka csendjét léptek dobogása törte meg a kis faluban. Egy fiatal lány lámpással a kezében, sebesen rohant végig a macskaköves utcákon. Levegőért kapkodva, lépteit egyre szaporázva szaladt, fehér hálóinge és hosszú kiengedett ezüstszőke haja szellemárnyként lebegett utána. A lány arcán rémület uralkodott, mohazöld szemébe tóduló könnyeit visszatartva haladt minél sebesebben, lámpását görcsösen maga előtt tartva.

Rhynn Öregapó életéért futott lélekszakadva. Hazel, a kocsmárosné alig pár perce, sírva jött át a kis házba segítségért.

- Az az átkozott bánya az oka, nem kellett volna visszamennie! - jajgatott Hazel az ajtóban állva.

A szobában a tűz ropogásán kívül csak a pánik gyilkos csendje hallatszott, ahogy kúszott egyre közelebb.

- Délben jött haza és betért hozzánk a kocsmába. Hasfájásra panaszkodott én pedig gyógyteát adtam neki és javasoltam, hogy pihenjen le egy kicsit nálunk. Félek, hogy már nem segíthetünk. - Astrid hangja elcsuklott.
- Nem küldtünk orvosért, nem gyanakodtunk. Aztán elvittük a gyerekeket a piacra, most értünk csak haza... - sóhajtott dühösen Hazel.
- Rhynn, a keze... olyan hideg volt! - Astrid remegve nézett a lány szemébe.

Nem volt vesztegetni való idő. Rhynnt rettegés fogta el, de nem tétozódott, lámpást ragadott és kirohant az utcára. Egy fojtogató gondolat kezdte befészkelni magát a fejébe. Nem, az nem lehet - még gyorsabban szedte a lábait. A házak csendesen meredtek az utcafrontra, míg ő versenyt futott az idővel, az életért. A faluból kiérve, hirtelen letért az útról és sűrű bokrok között kezdett szaladni. Az a drága ráncos arc, a fekete zsírtól koszos fáradt kezek, a szerető mosolygó kék szemek - Rhynn torka elszorult, kipirult arcán kövér könnycseppek gördültek le. Nem elég gyors így, de most már eléggé eltávolodott a kíváncsi szemektől. Egy hatalmas sziklához érve zihálva megtorpant. A hegy aljában állt, át kellett vágnia a hágón, a város felé. Emberi erőből, futva lehetetlen kihívást vállal. Nincs választási lehetősége, de ezzel azóta tisztában volt mióta Astrid tekintetét látta. Rhynn eloltotta és letámasztotta lámpását a szikla mellé, majd várt néhány másodpercet, fülelt és lopva körülnézett. A rejtélyes, sötét erdőben csak az éjjeli állatok motoszkálását lehetett hallani. Eleredt az eső. A szőke lány lekuporodott és tenyerébe zárta a nyakában, vékony láncon lógó kicsi halványlila ásványt. Behunyta a szemét és lassítani kezdte légzését. Hideg fuvallat vette körbe és borzolta össze kósza, fehér tincseit. A kicsinyke kő felizzott markában. Az addig kavargó érzések, képekként kezdtek peregni előtte. Minden lélegzettel egyre jobban próbált összpontosítani és megtalálni azt az egyet amire most

szüksége volt. Öregapó ölelését érezte maga körül, belesüllyedt. Kinyitotta a szemét, de már nem az erdőt látta maga előtt, hanem a kedves mosolygó szempárt, akiért a csillagokat is lehozná az égről. Légzése ekkor egyetlen folytonos sóhajtássá vált, majd egész teste halványan felizzott és hirtelen eltűnt. Rhynn köddé vált. A fák levelei azonban most már nem csak az esőcseppek súlya alatt mozogtak. Rhynn szélesebben, de mégis gyengéden futott végig az erdőn, árnya itt-ott szikrázott, felizzott. A hegy, a fák, a növények szinte fellélegeztek ahogyan áthaladt. Kisvártatva a hágó túloldalán, a legközelebbi város szélén egy hatalmas öreg tölgy gyökerei fénylettek fel, de azonnal ki is aludt a világosság és Rhynn előtűnő alakja rohant tovább az úton a legelső házig. Az egyetlen emberhez ment, akitől segítséget remélhetett. A ház előtt lovaskocsi állt, talán épp most ért haza, még ki sem kötötte a lovakat.

- Doktor Úr! Hahó! Doktor Úr! Nyissa ki! - zihálta az ajtón dörömbölve Rhynn.

Bentről valaki kiáltott, hogy jön már, de a nyíló ajtó nem azt rejtette, akiben Rhynn reménykedett.

- Emmet?
- Rhynn?
- Apád itthon van? - hadarta Rhynn.
- Apámat Kalliganbe hívták, nem ér haza a hét végéig. Én is épp csak végeztem egy ellésnél a tanyán... Mi történt? - a fiatal férfi épp a kezét törölgette egy rongyba.
- Azonnal velem kell jönnöd! Öregapó... félek, hogy... - nehezen buktak elő a szavak, Rhynn reszketett.

Emmet Rhynn riadt arcát látva egy percig sem tévovázott, befordult az ajtón, felkapta táskáját és kirohanva felsegítette Rhynt a kocsira. A következő percben már örült tempóban vágta az utat a lovak a hágó felé. Bármennyire is gyorsak voltak azonban mindketten tudták, hogy ez kevés.

- Tudom, hogy nem gyalog jöttél, tedd amit tenned kell!

Rhynn riadtan a szemébe nézett majd megragadta a kezeit.

- Csukd be a szemed - suttogta miközben vad szél kerekedett körülöttük és a hajukat borzolta.

A lovak felnyerítettek és ágaskodtak félelmükben. Egy pillanat alatt láthatatlanul átvágtak téren és időn és a kis utca végében vágattak tovább. Még mozgott a kocsi mikor Emmet leugrott és táskájával a kezében berohant a kocsmárosházba. Bent minden lámpa égett az ajtó tárva nyitva volt. Rhynn is gyorsan leszállt és tévován toporgott. Mintha csak egy láthatatlan fal tartaná vissza, nem tudott bemenni. Visszaszaladt a kis házba, ahol Astrid és Hazel várakoztak, kezüket

tördelve ültek az asztalnál. Nehéz percek teltek el, nem szóltak egymáshoz a feszült várakozás alatt. Rövid idő múlva léptek hallatszottak odakintről és a nyikorduló ajtó mögül Emmet lépett be. Lesújtott arcát látva a kocsmárosné és lánya azonnal felzokogtak.

- Sajnálom, örökre elaludt. - mondta Emmet és mintha neki is könnyek gyűltek volna a szemébe.

Rhynn lelkében maró üresség támadt. Remegő kézzel próbált megkapaszkodni a konyhaszekrény szélében, torkát fojtogatta egy tüskés gombóc, amit lehetetlen volt lenyelni. Emmet odalépett hozzá és átölelte, mire megállíthatatlanul ömleni kezdtek a könnyei. Aznap éjjel egyiküknek sem jött álom a szemére.

*

Rhynn egész éjszaka az ágyán fekvé bámult kifelé az ablakon túli világra. A homályban figyelte az erdőt, ahogy a zuhogó eső alatt egyre megereszkednek a sötétzöld levelek, ahogy lecsorog róluk a vízteher. Neki hiába csordult ki a könnye számtalanszor, a teher nem lett könnyebb. Nem tudta mikor ment el Emmet, vagy Astridéék. A kis ház már az ő saját birodalma volt, így mikor visszavonultak egyedül maradt a csendben, a gyászban. Nem mozdult, csak a gondolatai peregtek egymás után, képek, pillanatok róla és Öregapóról, az addigi életükről. Most furcsa módon a legszebb emlékek váltak a legfájdalmasabbá. A kis ház építése, ahogy Öregapó gyalulta és csiszolta a farönköket, a friss fűrészpó illata, amiben gyerekként játszott - még az ablakkeret látványa is fájt, amibe együtt vészték be ezt a kacskaringós mintát amikor már nagyobb volt. Szederindák. Szinte hallotta a nevetést és érezte a kérges kezek érintését, ahogy segíti mozdulatait a vésővel. Újabb könnyecseppek folytak le az arcán és ivódtak a len párnahuzatba. Aztán percekig újra csak üresség honolt benne és az esőt figyelte. Majd pedig megint újabb emlékek következtek. Öregapó volt az, aki felnevelte őt, akit a legjobban szeretett. Hiszen anyja hátrahagyta őt, egy hűvös őszi napon alig pár hónaposan lemondott róla. Azt mesélték neki, hogy Öregapó az erdőben talált rá egy patak mellett, ahol inni állt meg. Csoda volt hogy rábukkant, mert nem sírt, csak nagy zöld szemekkel nézelődött egy páfránybokor mögül. Az öreget bolondnak nézték a faluban, hogy magára vállalta a baba gondozását. Akkoriban a kocsmában lakott Hazelék egyik szobájában. A kocsmárosné gyerekei már nagyobbak voltak és a család szívesen vigyázott Rhynnre, amíg Apó a bányában volt. Hazel tanácsokkal is ellátta amikor csak kellett. Soha senki sem szerette őt jobban mint Öregapó.

*

A megemlékezésen nem voltak sokan, de akik eljöttek jól ismerték Öregapót és a családot. Rhynnt egyszerű fekete muszlin ruhája sötét árnyként vette körbe, haja és fakó bőre szinte világított mellette. Tekintete ködös és mélázó volt, arca kipirosodott a sok sírástól. Amikor Emmet odalépett hozzá összerezzen.

- Hogy érzed magad? - kérdezte a fiú Rhynn tekintetét kutatva.
- Jól vagyok - hangzott a cseppet sem őszinte válasz.
- Apám kérte hogy adjam át őszinte részvétét. Sajnos nem tudott eljönni, a munkája visszatartja.

Rhynn szemei megint párásan a távolba révedtek. Emmet feszülten a kezét tördelte, majd közelebb hajolva folytatta:

- Rhynn, nem tudom hallottad-e, de nagyon sok bányász megbetegedett a környéken, lázasan fekszenek és ez nem járvány. Tudod azt beszélnek az emberek, hogy valami van abban a bányában.

Rhynn mintha hirtelen jeges vízzel nyakon öntötték volna, felkapta a fejét és végre Emmet szemébe nézett.

- Ezt hogy érted?
- Szerintem ezek a megbetegedések nem véletlenek. Nem tudom, mi folyik itt, de attól tartok, Öregapó halála sem véletlen volt.

*

Vett egy mély levegőt, szinte végtelenül hosszan szívtá magába és homlokegyenest belesétált az óceánba. Készen állt hogy elnyelje a hullámok. Elhitte hogy lélegezni tud majd alattuk. Lassította a szívverését, becsukta a szemét és átadta magát a haboknak. A hideg víz végig szökött a bőrén és most már a feje búbjáig belemerült, fehér haja szétterjedt a vízben, izmai elernyedtek. Súlytalanul ringatózott a hatalmas térben. Aztán összeszedte minden bátorságát és kinyitotta a szemét. Az óceán végtelen mélykék és fekete sötétje nézett vissza rá. Érezte a bekúszo pánikot, hogy milyen jelentéktelen is ő, hogy elsodródik és soha többé nem ér a lába a parti homokhoz.

Ijedtében hirtelen kapott levegő után és a sós víz váratlan hideg árama marta végig az orrát és a garatát, majd egész testében rángatózni kezdett.

- Nem, ne ne ne! - Rhynn kapálózni próbált, felfelé törni a felszínre, de tekintetét nem tudta levenni az óceán végtelen sötétjéről, amely egyszerre iszonyú és lenyűgöző volt számára. Kitágult szemekkel meredt előre és miközben vadul vonaglott, szörnyen megbánta ötletét. Hogyan is gondolhatta ezt az egészet? Mi várt volna itt rá egyáltalán? De meg kellett tennie, valami annyira vonzotta őt ide, nem hagyta nyugodni se éjjel, se nappal, ha el kell most vésznie hát vesszen el, legalább véget ér ez a szörnyű vágyakozás.

- Ne félj! - mennydörgő hang törte meg végső kétségbeesését, mire válaszul újra egész testét furcsa borzongás járta át. A kapálózás abbamaradt, tekintete még jobban a sötétségbe révedt, mintha kit tudná deríteni honnan jön a hang, de semmit sem látott. Az óceán látványába most villogó pontok kezdtek vegyülni, a sós víz maró fájdalma, a hideg egyre távolabbi kinnak tűnt és helyét melegség, békesség kezdte átvenni. A hang újra megszólalt:

- Lélegezz! - az utasítást nem volt nehéz követni, Rhynn teste megadóan, kimerülten ernyedett el és csodával határos módon újra levegőhöz jutott.

- Jobban vagy? - egy kérdés, amire választ várnak. Rhynn próbált felocsúdni a kábulatból, hogy feleljen, de nem jöttek a szavak.

- Semmi baj Rhynn, biztonságban vagy! – a hang bár mennydörgött, de kedvességet sugárzott. És tudta a nevét.

- Ki vagy te? – a kérdés úgy hangzott a víz alatt mintha csak buborékok törnének elő a szájából esetlenül, de a válasz szinte azonnal érkezett:

- A nevem Atlas. – Rhynn ismét megborzongott.

- Te vagy a viharkirály elveszett fia?